

I Dream That I Am Awake, împreună cu Sebastian Burneci Quintet

Deloc ușor de receptat și evaluat la nivelul tuturor parametrilor săi de către publicul larg, procesualitatea actului artistic contemporan s-a bucurat, cel puțin în ultimul timp,

de atenția sporită a mass-mediei, a organizatorilor de festivaluri și concerte, a promotorilor culturali. A sporit vizibil și deschiderea consumatorului de cultură către perspective interartistice asociative, înmulțindu-se proiectele elaborate în comun de către diverse instituții.

Destinată să se alăture sumei de manifestări dedicate centenarului României unite, ediția actuală a Festivalului Internațional MERIDIAN a structurat, la rândul său, o suită de punți conceptuale între diferitele arte, genuri, stiluri, orientări, imaginând, la modul ideal, formarea unei comunități metaartistice.

În această idee, simbolică Sală a Frescelor din Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu a găzduit marți, 6 noiembrie, recitalul inedit de jazz al cvintetului Sebastian Burneci, performanță gândită să capteze și atenția publicului celor două expoziții organizate de aceeași instituție universitară sub egida BIENALEI DE ARHITECTURĂ ROMÂNEASCĂ - 100 DE ANI DE ARHITECTURĂ. Semnificative pentru parcursul încărcat al fenomenului arhitectonic autohton, fotografiile lucrărilor și proiectelor recente ale arhitecților români, precum și cele care au făcut obiectul expoziției aniversare "15 ani - Facultatea de arhitectură de interior", și-au îndeplinit misiunea de a introduce audiența în atmosfera conferințelor care au precedat recitalul jazzistic: "Învățământul de arhitectură - context și perspectivă", abordare susținută de profesorul universitar George Mitache, precum și deosebit de interesanta prelegere elaborată de către lectorul universitar Sidonia Teodorescu referitoare la "Ion D. Berindey și Palatul Cantacuzino din București".

Întregind portretul unui eveniment cu multiple valențe artistice, excelenta evoluție muzicală a cvintetului ce poartă numele coordonatorului său, Sebastian Burneci, a pus în valoare vulturile sonore ale unei melodici complexe, tratate *fusion* nu doar din punct de vedere stilistic - jazz / metal - ci și instrumental - acustic / electronic. Conceptul proiectului denumit, non-conformist, *I Dream That I Am Awake*,

aparține (ca și temele macrostructurilor muzicale, de altfel) aceluiași Sebastian Burneci, talentatul trompetist coagulând în jurul său un ansamblu de marcă ai cărui componenți se numesc George Natsis (pian), Adrian Flautistu (contrabas), Vlad Popescu (baterie) și Simona Strungaru (sintetizatoare).

Cele nouă piese care au definit *I Dream That I Am Awake* în versiunea realizată pentru festivalul MERIDIAN - *Balance In, Tail Hunt, Remember, Full Of Me, November Mood, Where Are You From, Seven Black Spots, The Beauty Of It All* și *Balance Out* - reprezintă atât compoziții mai vechi, cât și piese noi, ce s-au cântat pentru prima oară, sub forma unui recital unitar, în martie 2018, în stagiunea de jazz a Teatrului Act, și ulterior la ARCUB, în cadrul programului "Artist in Residence", performanță ce se va materializa odată cu lansarea unui CD, la începutul anului 2019.

Echilibrând, într-o formulare sintetică, materialul sonor riguros organizat cu libertatea ingenios controlată a demersului improvizatoric (o apreciere aparte meritând, la acest capitol, fantezia discursivă a intervențiilor instrumentale aparținând lui George Natsis), fiecare din cele nouă secvențe muzicale componente a avut consistența unui scenariu sonor a cărui dinamică originală a antrenat auditoriul, prilejuindu-i aplauze prelungite. În loc de concluzie, finalul-copertă al întregii evoluții a apărut ca o eludare a trecerii timpului și, totodată, un pas către un nou început... al unui alt recital... al unui alt vis... *I Dream That I Am Awake*...

Loredana BALTAZAR

Philosophy

Dragostea de înțelepciune ne aduce deseori în situația de a îmbrățișa perspective diferite în căutarea noastră neconținută de a descoperi sensul lucrurilor. Vrem să fim obiectivi, să stabilim categorii valorice precise, însă, din păcate sau, poate, din fericire, tindem spre subiectivism tocmai din ancestrala goană după adevărul unic.

Așadar, marți 6 noiembrie 2018, în sala Auditorium a Universității Naționale de Muzică din București, sub egida Festivalului Internațional Meridian, aflat la a XIV-a ediție, ansamblul cameral *devotioModerna*, sub conducerea muzicală a compozitoarei Carmen Cărnești, ne-a oferit un eveniment sincretic în căutarea semnificațiilor mai sus amintite și, de ce nu, a cunoașterii de sine. Din alternanța poeziei cu muzica a rezultat o contopire de înțelesuri, creându-se astfel un univers sincretic unde fiecare idee poetică ce preceda partitura și-a găsit reflexia în muzică - o corespondență ce s-a dovedit a fi de bun augur.

Ansamblul *devotioModerna*, cu o alcătuire variabilă în funcție de necesitățile lucrărilor interpretate, i-a avut de această dată ca protagoniști talentați pe: Carla Stoleru - flaut, Mihai Bădiță - clarinet, Cristian Buciumaș - fagot, Sorin Lupașcu - corn, Natalia Pancec - vioară, Dan Cavassi - violoncel, Mihai Murariu - pian și Irina Rădulescu - percuție. Vocea, a cărui timbru a amintit de poveștile pentru copii imprimate pe discuri de vinil și ascultate iarna la gura sobei, a fost a poetei Lidia Lazu, cu o interpretare plină de delicatețe și vigoare deopotrivă.

Prima lucrare din concert, *pentru pian solo*, a aparținut compozitoarei **Ivana Stefanović** din Serbia, și așa cum putem deduce din titlu, *For Left Hand Only*, a fost compusă *pentru mâna stângă*. Poezia corespondentă, *Paradisul poetic* scrisă de poeta Magda Cârneci și publicată în volumul "Haosmos", 1992, dedicată tuturor poezilor, a înfățișat un univers accesibil doar celor aleși, îndemnându-ne la visare: "... acolo se oglindește fără greșală imaginea azurie/ a unui oraș rotund și pătrat/ tăiat într-o perlă".

Carmen Cârneci, cu a sa lucrare *...qui rêve. Giacometti-Szene pentru flaut-bas*, compusă în 2015, a rezonat cu textul lui Alberto Giacometti, apărut în volumul *Écrits* (noiembrie 1933), pentru desenul *femme couchée qui rêve*: "... văd hoteluri cearceafuri / valuri drumuri de sex, flori / lamentații, plângeri / flori palide de carne sub pietre." Este lesne de înțeles că această asociere a dat naștere unei senzualități suprarealiste de o forță impresionantă.

Partitura compozitorului **Donoung Lee** din Coreea de Sud – *SORI pentru violoncel și bandă*, audiată pentru prima dată în România, a avut drept corespondent poezia Lidiei Lazu intitulată *Un nume dorit* din volumul "Poezii de care

uitasem" (1995), iar rezultatul asocierii a dat la iveală un lirism feeric: "O lumină veghind / Zile repetate în liniște / Ninsoare bogată / În păduri de brad".

Situat în dublă ipostază, ca pianist și compozitor, **Mihai Murariu** ne-a oferit lucrarea *Hyperlink I pentru flaut și percuție*. Un duo oglindit de poetul indian Sudeep Sen în poezia sa *Arborele de banyan* din volumul "Lemn plutitor/ Driftwood" (2018) o traducere de Antuza Genescu. "...note înlănțuite/game necunoscute,/ sintaxa modificată/ limbile,...".

Namagiri, piesa compozitoarei **Livia Teodorescu Ciocănea** – *trio pentru corn, vioară și pian* – a fost interpretată în primă audiție românească relevându-ne o viziune antropocentrică a cunoașterii ca relație între subiectiv și realitatea obiectivă. *Arie și ecou* din volumul cu același nume publicat în 1992, a poetului Ștefan Augustin Doinaș, s-a dovedit a fi un bun prilej de meditație: "atât de puțin că prisosul inundă / atât de durabil că a și dispărut..."

Compozitorul **Octavian Nemescu** ne-a dăruit lucrarea *Orsept pentru opt seara* compusă *pentru ansamblu și bandă* și interpretată în primă audiție absolută. Aceasta a încheiat spectacolul într-un mod unic, timpul oprindu-se parcă în loc... Participarea compozitorului în transmiterea mesajului către public a depășit limita creației, mai precis el și-a asumat un rol activ și a supervizat desfășurarea discursului muzical. Pe de altă parte, cea care a asigurat partea tehnică, ca de fiecare dată cu o dăruire totală, a fost doamna Ing. Erica Nemescu. Fără doar și poate am avut parte de o lucrare impresionantă cu un ecou ce răzbate în afara sălii de concert, sinele ascensionând deschizător, dincolo de timp și spațiu.

Acestea fiind spuse, dragostea de înțelepciune ne aduce uneori și în situația de a parafraza: dacă tăceam, filozofi rămâneam...

Elena APOSTOL

"Mexican Drum Wonder"

Așa l-a numit artistul multidisciplinar și regizorul belgian Jan Fabre pe percuționistul **Aldo Aranda**, când a avut ocazia să lucreze cu el în cadrul producției *History of Tears*; o colaborare care i-a declanșat lui Aldo dragostea pentru teatrul instrumental, pentru *performance*, pentru mișcarea scenică și pentru muzicile "altfel", de multe ori interpretate în contexte multimedia sau cu o componentă tehnologică. Aldo Aranda este cu adevărat ceea ce se numește un "interpret total", care transcede virtuozitatea tehnică și expresivitatea muzicală, necesare și caracteristice oricărui mare interpret (ceea ce este, cu prisosință), și se folosește pe scenă de întregul corp, prin mișcare, expresie facială sau voce (de la vorbit la cântat, de la urlat la șoptit). Face parte din acea specie-hibrid, de muzician-actor-dansator-performer, care iese din tiparele și convențiile clasificate ale "marelui interpret inaccesibil", ale "maestrului" demn de a fi admirat de la distanță, și îți intră în suflet ție, ca spectator, pe toate căile posibile și prin toți porii, cu o carismă și pasiune incredibile. Corpul devine instrument și interpretul devine astfel cu adevărat un receptacul, conductor și transmițător de emoție. Recitalul *PERCUSSION LANDSCAPES* din ziua de 7 noiembrie (Studioul de Operă și Multimedia al UNMB) a fost cu siguranță unul din evenimentele cele mai importante ale ultimei ediții a Festivalului MERIDIAN, iar programul, ales și construit cu inteligență, a demonstrat aproape toate aspectele personalității muzicale ale acestui vrăjitor și manipulator de sunete.

Debutul programului l-a constituit o lucrare cu aspecte teatrale foarte puternice, *Ombré* (1989) a marelui **Vinko Globokar**, *pentru percuționist, bandă și tobe*. Acest studiu asupra *umbrei* (sau a Doppelgänger-ului) scindează percuționistul – ale cărui corp și voce sunt folosite de către compozitor ca două instrumente ce completează micul set de tobe – în două jumătăți: una introvertită, care vorbește într-un grai inventat și cântă la propriul corp și una extrovertită, care devine din ce în ce mai dezumanizată (și demonizată?), transformându-se spre final într-o mașinărie de neoprit sau un toboșar de *hard rock* scos din minți. Tensiunea dintre percuționist și alter ego-ul său creează impresia de nebunie în creștere și o expresie în egală măsură tragică și ludică.

Un contrast binevenit l-a constituit superba *Pour qui les cloches sonnent*, compusă de însuși **Aldo Aranda**, care s-a relevat astfel și ca un foarte talentat compozitor. Un studiu asupra culorilor, clopotelor și marimbei – instrumentul preferat al muzicianului, care este acționat cu o inventivitate impresionantă de mijloace (de la degete la coate la tot felul de baghete